

Артему Романовичу Макарчуку з Русивля уже пішов 81 рік. Чоловік він ще міцної статури, цікавий співбесідник з унікальною біографією і способом мислення. Захисник старих моральних традицій і прогресивний у поглядах на суспільне життя.

Артем народився у хаті, де проживало разом дев'ятеро осіб. Якось маленьким знайшов десять копійок, то батько годину розпитував сина, де він їх взяв. Відтоді Артем збагнув, що вкрати щось — то не дай Бог.

Зачепила Артема Романовича й війна. Та воював недовго, бо отримав поранення в око. По закінченні війни це однак не завадило йому бути в «яструбках». Тут і сталася пригода, яка круто змінила життя нашого героя.

У скроні сидів його товариш, з яким одружувались в один день і в один день вінчалися в церкві. Нікому зла він не зробив, просто боявся йти на фронт. Поговоривши з начальством із міліції, Артем добився, що його земляка не судили, але змушували виконувати деякі роботи. Одного разу земляк різав дрова, і Артем, поставивши зброю біля дерева, почав допомагати йому. Та серед керівництва міліції були різні люди, і отримав Артем Макарчук не мало, бо багато — шість років висилки в Архангельську область.

Артем Романович не скаржиться на свою долю, бо й там, у далекій чужині, він сповна використав час, багато чого навчився у місцевих жителів.

— Шкода тільки, що уже вдруге вивелися тоді у мене бджоли. А перший раз — коли пішов на фронт, — зауважує дід Артём.

Однак сьогодні у дворі

ЛІТО В ОЧАХ

Макарчука одна з найбільших пасік у Русивлі. Завдяки бджолам у садку господаря родять, як кулаки, груші та яблука. Та й мед є янтарний, цілющий. Вулики Артем Романович робить сам. Та, крім рукотворних вуликів, є ще й кілька колод, в яких також живуть крилаті трудівниці. Таке не в кожного, навіть досвідченого пасічника побачиш.

Бджоли у Макарчука мирні. Чи то вже осінь їх такими зробила, а чи в господаря вдалися. Снують собі біля своїх домівок, шукають пізню осінню квітку. Скоро зима.

Але, на щастя, не бачу зими в очах Артема Романовича. Все, що не розповідає він, то з якоюсь задоринкою, усмішкою і обов'язково з приповідкою. В діда Артема уже є не лише внуки, але й правнуки. Мас двох синів і дочку. В синів, до речі, різноманітні уподобання. Один з них на-

вчався у школі космонавтів і навіть мав подяки (одна з них як реліквія висить в рамках на стіні) від керівника школи. Та з різних причин у космосі не побував. Зараз живе і працює у Москві. Другий син — священник. Проживає на Волині. Живе Артем Романович вдвох з дружиною. Дуже любить, коли збираються усі Макарчуки до дідового столу.

— Зараз старі багато скаржаться на свою долю. А я знаєте, чим найбільше радий? Тим, що маємо свою Україну без жодного пострілу, без жодної кулі, — якось урочисто заявив Артем Романович.

— Нарешті за стільки століть ми порозуміли і знайшли спосіб мати свою державність без бою.

Устами літньої людини глаголить істина. Хай би так було завжди. І тоді зими не буде в поглядах ні в старших поколінь, ні в прийдешніх.

Андрій БАБІНЕЦЬ.